

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Martina Kříže, soudkyně Mgr. Věry Jachurové a soudce Mgr. Bc. Jana Schneeweise v právní věci

žalobkyně: **LOKGROUP s.r.o.**, IČO: 24693561
sídlem Bellova 124/22, Petrovice, 109 00 Praha 10
zastoupená advokátem Mgr. Davidem Švecem
sídlem Újezd 450/40, 118 00 Praha 1

proti

žalovanému: **Státní úřad inspekce práce**
sídlem Kolářská 451/13, 746 01 Opava

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 9. 2023, č. j. 5696/1.30/20-17

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení a vymezení sporu

1. Žalobkyně se žalobou domáhala jednak zrušení rozhodnutí označeného v záhlaví tohoto rozsudku (dále jen „napadené rozhodnutí“), a dále též zrušení rozhodnutí Oblastního inspektorátu práce pro Plzeňský kraj a Karlovarský kraj (dále jen „OIP“ nebo „prvostupňový orgán“) ze dne 4. 5. 2023, č. j. 7481/6.30/20-28 (dále jen „prvoinstanční

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

rozhodnutí“), jímž prvostupňový orgán uznal žalobkyni vinnou ze spáchání přestupku dle § 140 odst. 1 písm. c) zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění účinném ke dni 31. 10. 2018 (dále jen „zákon o zaměstnanosti“), který žalobkyně spáchala (zjednodušeně řečeno) tím, že umožnila výkon nelegální práce ve smyslu § 5 písm. e) bod 2 zákona o zaměstnanosti několika cizincům. Správní orgán prvního stupně uložil žalobkyni za toto jednání pokutu ve výši 320 000 Kč a povinnost nahradit náklady přestupkového řízení ve výši 1 000 Kč. Žalovaný k odvolání žalobkyně napadeným rozhodnutím částečně zrušil výrok I. prvoinstančního rozhodnutí a řízení v rozsahu tohoto zrušení zastavil, částečně výrok I. prvoinstančního rozhodnutí změnil, snížil žalobkyni uloženou pokutu na 260 000 Kč a ve zbytku odvolání žalobkyně zamítl a prvoinstanční rozhodnutí potvrdil.

II. Dosavadní průběh řízení a napadené rozhodnutí

2. Rozhodnutím OIP ze dne 24. 7. 2020, č. j. 7481/6.30/20-8 byla žalobkyni uložena pokuta ve výši 320 000 Kč za spáchání přestupku dle § 140 odst. 1 písm. c) zákona o zaměstnanosti (ve znění účinném ke dni 31. 10. 2018), který měla žalobkyně spáchat tím, že umožnila výkon nelegální práce ve smyslu § 5 písm. e) bodu 2 zákona o zaměstnanosti, neboť umožnila výkon práce v rozporu s vydaným povolením k zaměstnání pěti cizincům, kteří nejméně v době od 9:15 hodin do 10:30 hodin dne 31. 10. 2018 vykonávali betonování základů při rekonstrukci supermarketu LIDL v Plané u Mariánských Lázní, přestože jim bylo vydáno povolení k zaměstnání pro žalobkyni s místem výkonu práce ve Velkých Přílepech a druhem práce pomocní skladníci (dva z nich), resp. u zbývajících třech s druhem práce ostatní pomocní manipulační pracovníci (kromě výroby).
3. Rozhodnutí OIP ze dne 24. 7. 2020, č. j. 7481/6.30/20-8 bylo žalovaným podle § 90 odst. 1 písm. c), odst. 5 věty druhé zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) rozhodnutím ze dne 29. 9. 2020, č. j. 5696/1.30/20-4 změněno v datu počátku platnosti povolení k zaměstnání jednoho z cizinců; ve zbytku bylo odvolání žalobkyně zamítnuto a předmětné rozhodnutí potvrzeno.
4. Žalobkyně s rozhodnutím žalovaného ze dne 29. 9. 2020, č. j. 5696/1.30/20-4 nesouhlasila a podala proti němu správní žalobu. Krajský soud v Plzni shledal žalobu důvodnou a rozhodnutí ze dne 29. 9. 2020, č. j. 5696/1.30/20-4 rozsudkem ze dne 14. 5. 2021, č. j. 77 A 158/2020-48 (dále jen „zrušující rozsudek“) zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Dle krajského soudu totiž závěr správních orgánů o tom, že pět předmětných pracovníků provádělo betonování základů, neobstojí a z provedeného dokazování nevyplývá. Jelikož druh práce vykonávaný pracovníky žalobkyně a jeho odlišnost od práce jim povolené je pro posouzení legálnosti jejich práce jednou ze stěžejních otázek (např. vedle doby jejího výkonu), přičemž správní orgány druh práce vykonávané pracovníky žalobkyně skutkově nezjistily, závěr o nelegální práci pracovníků žalobkyně nemůže obstát. Krajský soud přisvědčil rovněž žalobní námitce, že skutkový stav zjištěný správními orgány (provádění betonáže) neměl oporu ve spisu, a proto měly správní orgány přistoupit k provedení navržených důkazů. Krajský soud v Plzni uzavřel, že podle dosavadních výsledků dokazování nelze osvědčit, ale ani vyloučit, že zaměstnanci žalobkyně vykonávali nelegální práci. Výkon nelegální práce zaměstnanci žalobkyně nebyl prokázán, a tudíž nelze přisvědčit závěru, že žalobkyně naplnila skutkovou podstatu přestupku § 140 odst. 1 písm. c) zákona o zaměstnanosti.
5. V důsledku zrušujícího rozsudku přistoupil žalovaný rozhodnutím ze dne 13. 7. 2021 č. j. 5696/1.30/20-9 ke zrušení rozhodnutí OIP ze dne 24. 7. 2020, č. j. 7481/6.30/20-8.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

6. Prvostupňový orgán následně dne 22. 9. 2022 vydal rozhodnutí č. j. 7481/6.30/20-21, jímž opět uznal žalobkyni vinnou ze spáchání přestupku dle § 140 odst. 1 písm. c) zákona o zaměstnanosti, který spáchala tím, že umožnila výkon nelegální práce ve smyslu § 5 písm. e) bod 2 téhož zákona několika cizincům. Za předmětné jednání byla žalobkyni uložena pokuta ve výši 320 000 Kč a povinnost nahradit náklady přestupkového řízení ve výši 1 000 Kč. Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně odvolání, kterému žalovaný rozhodnutím ze dne 22. 3. 2023 č. j. 5696/1.30/20-13 vyhověl, v pořadí druhé rozhodnutí OIP zrušil a věc vrátil prvostupňovému orgánu k novému projednání, neboť OIP v podstatném rozsahu změnil předmět zahájeného přestupkového řízení, zejména pokud se jedná o konkretizaci prací, které měli cizinci v uvedené době vykonávat, avšak žalobkyni o změně předmětu přestupkového řízení před vydáním rozhodnutí nevyrozuměl.
7. Prvostupňový orgán poté dne 4. 5. 2023 pod č. j. 7481/6.30/20-28 vydal v pořadí třetí prvoinstanční rozhodnutí, jímž opět uznal žalobkyni vinnou ze spáchání přestupku dle § 140 odst. 1 písm. c) zákona o zaměstnanosti, který spáchala tím, že umožnila výkon nelegální práce ve smyslu § 5 písm. e) bod 2 téhož zákona několika cizincům, jímž umožnila výkon práce v rozporu s vydanými povoleními k zaměstnání. Za předmětné jednání byla žalobkyni uložena pokuta ve výši 320 000 Kč a povinnost nahradit náklady přestupkového řízení ve výši 1 000 Kč.
8. Proti uvedenému rozhodnutí se žalobkyně odvolala. V odvolání argumentovala zejména tím, že se prvostupňový orgán ve svém třetím rozhodnutí neřídil právním názorem krajského soudu uvedeným ve zrušujícím rozsudku. Prvoinstanční rozhodnutí dle žalobkyně vychází z nesprávného právního posouzení věci a nedostatečně zjištěného skutkového stavu. OIP ignoroval názor krajského soudu a opět, aniž by doplnil dokazování, rozhodl naprosto shodně jako ve svém prvním rozhodnutí. Žalobkyně též zdůraznila, že krajský soud původní rozhodnutí zrušil z toho důvodu, že žalovaný neprokázal, že příslušní zaměstnanci vykonávali nelegální práci. Jediným možným postupem správního orgánu k prokázání toho, že zaměstnanci vykonávali nelegální práci, je doplnění dokazování. To však správní orgán neučinil. Dokud správní orgán neprovede dokazování, které uložil soud, není možné žalobkyni shledat vinnou z předmětného přestupku.
9. Žalovaný k odvolání žalobkyně napadeným rozhodnutím částečně zrušil výrok I. prvoinstančního rozhodnutí a řízení v rozsahu tohoto zrušení (ve vztahu k jednomu cizinci) zastavil, částečně výrok I. prvoinstančního rozhodnutí změnil [upřesnil popis jednání (manipulační práce na stavbě) a opravil zjevnou nesprávnost v časovém určení platnosti povolení k zaměstnání u jednoho z cizinců], snížil žalobkyni uloženou pokutu z 320 000 Kč na 260 000 Kč a ve zbytku odvolání žalobkyně zamítl a prvoinstanční rozhodnutí potvrdil.
10. Žalovaný na základě spisové dokumentace dospěl k závěru, že spáchání přestupku způsobem a v rozsahu upraveném žalovaným bylo v souladu s právními předpisy žalobkyni prokázáno a přestupek, který jí byl kladen za vinu, je řádně popsán v odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí. Prvostupňový orgán se podrobně zabýval tím, jakým způsobem došlo k naplnění skutkové podstaty přestupku, za jehož spáchání byla žalobkyni uložena pokuta. Správní úvahu v prvoinstančním rozhodnutí žalovaný shledal zcela přezkoumatelnou, v souladu se zásadou volného hodnocení důkazů a zásadou materiální pravdy. Stejně tak podle něj byly v prvoinstančním rozhodnutí řádně uvedeny důvody výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se OIP řídil při jejich hodnocení a výkladu právních předpisů, jakož i informace o tom, jak se vypořádal s námitkami žalobkyně. Žalovaný v napadeném rozhodnutí zdůraznil, že nemá za to, že by OIP nepostupoval

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

v souladu se zrušujícím rozsudkem. V nyní řešeném případě je stěžejní, že v řízení bylo bez důvodných pochybností prokázáno, že předmětní zaměstnanci žalobkyně vykonávali práce na stavbě, což ani sama žalobkyně nezpochybnila. Povolení k zaměstnání pro druh práce označený kódem 93331 či 93339 nelze vztahovat na práce vykonávané na stavbě. Práce vykonávané na stavbě zahrnuje i skupina 711, která mimo jiné zahrnuje i kategorii 71196. Žalovaný odmítl i argumentaci, že se v daném případě jednalo o pracovní cestu, na kterou měli být cizinci vysláni. Uzavřel, že existuje řetězec důkazů, na základě nichž je možno dospět k závěru, že předmětného dne žalobkyně umožnila vytčeným cizincům výkon manipulačních prací na stavbě a podávání a přinášení dlažby, přičemž se jednalo o zásadní změnu druhu práce oproti druhům práce uvedeným v povoleních k zaměstnání, a to v jiném místě výkonu práce, než které bylo uvedeno v povoleních k zaměstnání, čímž žalobkyně cizincům umožnila výkon nelegální práce. Vzhledem k tomu, že žalovaný v části řízení zastavil, snížil uloženou pokutu na 260 000 Kč s tím, že její nová výše odpovídá všem zákonným kritériím a okolnostem daného případu.

III. Žaloba

11. Žalobkyně v žalobě nejprve shrnula dosavadní průběh řízení a uplatnila tři žalobní body, přičemž zdůraznila, že žalobou brojí proti napadenému rozhodnutí v celém rozsahu vyjma I. výroku, kterým bylo přestupkové řízení v části zastaveno. Navrhla, aby soud napadené i prvoinstanční rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.
12. V prvním žalobním bodě namítla, že se žalovaný i OIP při svém rozhodování neřídili právním názorem uvedeným ve zrušujícím rozsudku, přičemž poukázala zejména na body 35, 36 a 38 zrušujícího rozsudku. Žalovaný opominul zjistit i samotný skutkový stav.
13. Žalovaný namísto doplnění důkazů pouze formálně změnil odůvodnění, v němž zobecnil druh činnosti, kterou měli zaměstnanci žalobkyně v inkriminovanou dobu vykonávat. Jediným možným postupem správního orgánu k prokázání toho, že zaměstnanci vykonávali nelegální práci, je doplnění dokazování. Aniž by správní orgány provedly jakýkoliv nový důkaz, dospěly ke zcela shodnému závěru jako ve svých původních rozhodnutích.
14. Krajský soud v Plzni ve zrušujícím rozsudku jednoznačně určil, co musí správní orgán provést, aby prokázal spáchání přestupku žalobkyní. Nic z toho správní orgán neprovedl, a proto jeho argumentace nemůže ve světle zrušujícího rozsudku obstát. Dokud správní orgán neprovede důkazy, které uložil soud, není možné shledat žalobkyni vinnou ze spáchání předmětného přestupku. Správní orgán neprovedl, co pracovníci žalobkyně v provozovně LIDL vykonávali za činnost, resp. nevyvrátil, že vykonávali jiné práce, než které tvrdí žalobkyně.
15. K uvedenému žalobkyně poukázala na popis klasifikace práce (CZ-ISCO) ve skupině 9333, z čehož je zřejmé, že manipulační práce nejsou omezeny vyjma výroby. Nelze tak dle žalobkyně dovodit, že by nemohly být prováděny i v místě stavby. Správní orgány nijak nezduvodnily, proč by právě kategorie druhu práce 93331 a 93339 nemohla být vykonávána v místě stavby.
16. Žalobkyně setrvala na své argumentaci, že kontrolované osoby prováděly na stavbě v době kontroly pouze pomocné práce, které nespočívaly v betonování základů při rekonstrukci supermarketu LIDL, nýbrž v pomocných manipulačních a skladnických pracích, a to v souladu s jejich povoleními k zaměstnání.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

17. Žalovaný a OIP nedostatečně zjistili skutkový stav, který nemá oporu v provedených důkazech a na základě takto nedostatečně a nesprávně zjištěného skutkového stavu vydal žalovaný napadené rozhodnutí. Stav zjištěný žalovaným vychází ze zjištění kontrolorů Celního úřadu pro Plzeňský kraj, a to konkrétně z protokolu č. j. 9992-7/2019-600000-61 ze dne 5. 9. 2019 (dále jen „protokol o kontrole“). Žalovaný opominul zohlednit zásadu *in dubio pro reo*.
18. Závěrem žalobkyně odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 10. 2004, č. j. 6 A 126/2002-27 a dále na rozsudek téhož soudu ze dne 13. 2. 2014, č. j. 6 Ads 46/2013-35 publ. pod č. 3027/2014 Sb. NSS, přičemž zdůraznila, že správní orgány vycházely pouze z úředního záznamu jiného správního orgánu, který při své činnosti zjišťoval jiné skutečnosti. Druh práce vykonávaný pracovníky žalobkyně je v daném případě stěžejní otázkou, kterou správní orgány nezjistily. Závěr o nelegální práci pracovníků žalobkyně proto nemůže obstát.
19. Ve druhém žalobním bodě žalobkyně namítla, že žalovaný neprokázal soustavnost prováděných prací. V případě jediného prokázaného časového údaje (31. 10. 2018 od 9:15 do 10:30 hodin) nelze hovořit o soustavnosti jiného druhu práce. I v tomto směru bylo nutné provést další důkazy navržené žalobkyní, tyto však správní orgány odmítly provést. Žalobkyně je přesvědčena, že k žádnému porušení pracovněprávních předpisů nedošlo. Správní orgány neúplně a chybně zjistily skutkový stav, přičemž zjištěný skutkový stav nemá oporu v provedených důkazech.
20. V návaznosti na shora uvedenou argumentaci žalobkyně ve třetím žalobním bodě namítla, že se žalovaný nevypořádal s jejími odvolacími námitkami.

IV. Vyjádření žalovaného

21. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. Odmítl argumentaci obsaženou v prvním žalobním bodě, neboť má za to, že respektoval názor krajského soudu vyjádřený ve zrušujícím rozsudku. Pakliže žalobkyně zvolila při sjednávání pracovních smluv označení druhu práce, která nepochybně korespondují s povolenými druhy práce v povoleních k zaměstnání, musela si být vědoma, že se jedná o činnosti spadající do oblasti dopravy a skladování a nikoli do oblasti stavebnictví. Žalovaný netvrdil, že závozník nemůže vyložit dovezené zboží na stavbě, nicméně i tyto práce je potřeba vnímat v kontextu běžné reality, stejně jako naopak vykonávání prací na stavbě. Zdůraznil, že žalobkyně plnila závazek na základě rámcové smlouvy o dílo, jejímž předmětem byly přípravné, dokončovací, pomocné a manipulační stavební práce. Na podporu své argumentace odkázal žalovaný na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 12. 10. 2023, č. j. 6 Ad 4/2023-39. Na podporu toho, že se nejednalo o pracovní cestu, žalovaný poukázal na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 15. 6. 2023, č. j. 18 Ad 2/2023-53. Cizinci prokazatelně vykonávali práce na stavbě, nicméně neměli v pracovní smlouvě sjednán druh práce *pomocný skladník a ostatní pomocný manipulační pracovník (kromě výroby)*, když dle klasifikace CZ-ISCO spadají do kategorie 933 *pomocní pracovníci v dopravě a skladování*. Na podporu své argumentace dále žalovaný odkázal na rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 5. 11. 2020 č. j. 32 A 55/2020-19 a zdůraznil, že žalobkyni není kladeno za vinu, že umožnila cizincům výkon práce spočívající v betonování základů při rekonstrukci supermarketu LIDL. Žalovaný nevycházel pouze z úředního záznamu pořízeného jiným orgánem a je přesvědčen, že napadené rozhodnutí, jakož i rozhodnutí prvoinstanční, byla vydána v souladu s právními předpisy.

22. Ke druhému a třetímu žalobnímu bodu odkázal žalovaný na odůvodnění napadeného a prvoinstančního rozhodnutí s tím, že tyto žalobní body se překrývají s námitkami, které žalobkyně uplatnila v přestupkovém řízení a které žalovaný vypořádal v napadeném rozhodnutí. Správní orgány se zabývaly tím, jakým způsobem došlo k naplnění skutkové podstaty přestupku, přičemž žalovaný setrval na tom, že skutkový stav byl zjištěn v souladu s § 3 správního řádu.

V. Řízení před soudem a rozhodnutí Nejvyššího správního soudu

23. Rozsudkem ze dne 28. 1. 2025 č.j. 15 Ad 1/2024-62 (dále též „rozsudek městského soudu“ či „předcházející rozsudek“) soud zrušil napadené rozhodnutí a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení, neboť dospěl k závěru, že žalovaný neprokázal znak soustavnosti výkonu (nelegální) práce, kterou zaměstnanci prováděli pro společnost.
24. Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 5. 12. 2025 č.j. 10 Ads 24/2025-35 (dále též „zrušující rozsudek NSS“) zrušil ke kasační stížnosti žalovaného rozsudek městského soudu a věc tomuto soudu vrátil k dalšímu řízení. Konstatoval, že ve věci bylo prokázáno, že cizinci vykonávali nelegální práci soustavně, a tímto právním názorem zavázal městský soud v dalším řízení ve věci.

VI. Nové posouzení věci soudem

25. Soud, jenž je v dalším řízení vázán právním názorem vysloveným ve zrušujícím rozsudku NSS (§ 110 odst. 4 s.ř.s.), přistoupil k novému posouzení věci. Neshledal přitom důvod odchýlit se od svých závěrů, které nebyly dotčeny kasační stížností žalovaného, resp. které nebyly předmětem posouzení Nejvyšším správním soudem. Soud proto níže opakuje svoji předchozí argumentaci vztahující se k vypořádání prvního a třetího žalobního bodu. Druhou žalobní námitku soud posoudil v intencích zrušujícího rozsudku NSS.
26. Při rozhodování soud vycházel zejména z následující právní úpravy:
27. Podle § 5 písm. e) bod 2 zákona o zaměstnanosti se pro účely tohoto zákona rozumí nelegální práci práce vykonávaná cizincem v rozporu s vydaným povolením k zaměstnání nebo bez tohoto povolení, je-li podle tohoto zákona vyžadováno, nebo v rozporu se zaměstnaneckou kartou, kartou vnitropodnikově převedeného zaměstnance nebo modrou kartou vydanými podle zákona o pobytu cizinců na území České republiky nebo bez některé z těchto karet; to neplatí v případě výkonu jiné práce podle § 41 odst. 1 písm. c) zákoníku práce.
28. Podle § 140 odst. 1 písm. c) zákona o zaměstnanosti se právnická osoba nebo podnikající fyzická osoba dopustí přestupku tím, že umožní výkon nelegální práce podle § 5 písm. e) bodu 1 nebo 2.
29. Podle § 3 správního řádu platí, že nevyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2.
30. Podle § 50 odst. 3 správního řádu je správní orgán povinen zjistit všechny okolnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu. V řízení, v němž má být z moci úřední uložena povinnost, je správní orgán povinen i bez návrhu zjistit všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch toho, komu má být povinnost uložena.
31. Podle § 52 správního řádu jsou účastníci povinni označit důkazy na podporu svých tvrzení. Správní orgán není návrhy účastníků vázán, vždy však provede důkazy, které jsou potřebné ke zjištění stavu věci.

32. Po provedeném řízení dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
33. Soud v první řadě přistoupil k vypořádání třetího žalobního bodu, ve kterém žalobkyně namítla, že žalovaný se nevypořádal s argumentací, kterou uplatnila v odvolání.
34. Pokud jde o námitku nepřezkoumatelnosti, soud předně podotýká, že o nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů se jedná i v případě, kdy správní orgán opomněl vypořádat některou z uplatněných námitek. Soud v tomto směru konstatuje, že žádné takové pochybení neshledal.
35. Z obsahu napadeného rozhodnutí nelze vyvodit, že by žalovaný na vznesenou odvolací argumentaci žalobkyně nereagoval. Žalovaný se s argumentací uvedenou v odvolání neztotožnil a své rozhodnutí postavil na tom, že v dané věci je stěžejní, že v řízení bylo bez důvodných pochybností prokázáno, že předmětní zaměstnanci žalobkyně vykonávali práce na stavbě. K uvedenému pak poukázal na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 12. 1. 2022, č. j. 18 Ad 6/2021-48. Zopakoval, že povolení k zaměstnání pro druh práce označený kódem 93331 či 93339 nelze vztahovat na práce vykonávané na stavbě. Vyjádřil se i k argumentaci vztahující se k pracovní cestě. V takto koncipovaném odůvodnění napadeného rozhodnutí nelze shledat absenci vypořádání odvolacích námitek uplatněných žalobkyní. Napadené rozhodnutí je přezkoumatelné, neboť žalovaný se jednak s odvolacími námitkami žalobkyně alespoň implicitně vypořádal, jestliže postavil své odůvodnění zjednodušeně řečeno na tom, že povolení k zaměstnání pro druh práce označený kódem 93331 či 93339 nelze vztahovat na práce vykonávané na stavbě, a dále se v rámci své argumentace ztotožnil s postupem OIP, na který odkázal a jehož argumentaci doplnil. Za této situace je napadené rozhodnutí možné podrobit soudnímu přezkumu. Třetí žalobní bod tedy není důvodný.
36. Skutečnost, zda žalovaný postupoval v souladu anebo naopak v rozporu se závazným právním názorem uvedeným ve zrušujícím rozsudku krajského soudu, je pak otázkou jinou, kterou se soud zabýval v rámci vypořádání prvního žalobního bodu (viz níže).
37. V prvním žalobním bodě žalobkyně namítla, že se správní orgány při svém rozhodnutí neřídily právním názorem uvedeným ve zrušujícím rozsudku, nedostatečně zjistily skutkový stav a skutkový stav nemá oporu v provedených důkazech.
38. Soud předně podotýká, že podle usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 1. 2014, č. j. 5 As 126/2011-68, publ. pod č. 3014/2014 Sb. NSS platí, že v řízení o přestupku postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu potřebném pro rozhodnutí o přestupku, přičemž obviněný z přestupku není povinen se hájit, zejména není povinen uvádět na svou obhajobu jakákoliv tvrzení, ani (anebo) o nich (nebo o jiných skutečnostech) nabízet a předkládat správnímu orgánu důkazy; ustanovení § 52 věty první správního řádu se v řízení o přestupku neuplatní.
39. Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 2. 2014, č. j. 6 Ads 46/2013-35, publ. pod č. 3027/2014 Sb. NSS vyplývá následující: „*Při posouzení této otázky je nutno se opírat o dosavadní judikaturu. Z ní především vyplývá, že protokol o kontrole není důkazem neotřesitelným, ale že jeho závěry mohou být zpochybněny důkazy následně provedenými ve správním řízení nebo navrženými účastníkem řízení (srov. např. rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 30. 8. 2001, č. j. 7 A 59/99-45, nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 5. 2008, č. j. 4 As 21/2007-80). Správní orgán nemůže odmítnout takové důkazy provést například jen proto, že kontrolovaná osoba nepodala proti kontrolním zjištěním včas námitky a ponechala*

si svou procesní obranu až do samotného správního řízení (srov. rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 27. 8. 1993, č. 6 A 82/93-21). Nelze ovšem přehlížet, že v dosud uvedených případech předkládal účastník řízení vždy návrhy na provedení konkrétních důkazů, zatímco v nyní posuzovaném případě se stěžovatelka omezila na to, že kontrolní zjištění zpochybňovala pouze svými tvrzeními. Přesto ani procesní pasivita stěžovatelky sama o sobě neopravňovala správní orgán k závěru, že postačí vycházet z kontrolního protokolu a dohody o provedení práce jako jediných důkazů o protiprávním jednání stěžovatelky. S ohledem na to, že sankční řízení je trestním řízením ve smyslu článku 6 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (č. 209/1992 Sb.), byl to správní orgán, kdo měl prokázat vinu stěžovatelky mimo rozumnou pochybnost, veden při tom zásadou vyšetřovací charakteristickou pro řízení zahajovaná z moci úřední (§ 50 odst. 3 správního řádu).“

40. V rozsudku ze dne 30. 8. 2018, č. j. 2 Ads 25/2018-28 se Nejvyšší správní soud věnoval též protokolu o kontrole, přičemž uvedl: „Lze také konstatovat, že uvedené rozsudky na jedné straně akceptují důkazní hodnotu protokolu o kontrole včetně vyjádření kontrolovaných osob, které toto vyjádření podepsaly (za splnění uvedených podmínek), na druhé straně nevylučují možnost zpochybnění tohoto důkazu tak jako každého jiného. (...) V případě kontroly na pracovišti, kdy práci vykonává cizí státní příslušník, a je tedy vysoce pravděpodobné, že se v následujícím správním řízení nepodaří zajistit jeho výslech a bude nutno vycházet z protokolu o kontrole, je třeba soustředit dotazy na všechny znaky vykonávané práce tak, aby závěr byl nepochybný. Stejně tak je na místě při kontrole zjistit další osoby na pracovišti přítomné, které by se mohly k věci vyjádřit a případně být později vyslechnuti jako svědci (...).“
41. V rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 9. 2020, č. j. 2 Ads 83/2019-26 se uvádí následující: „Přísně vzato postačí, když bude kontrolou zjištěno, že zaměstnanec vykonává (a to nikoli jednorázově či výjimečně, nýbrž soustavně) jiný druh práce, než pro který mu bylo uděleno povolení k zaměstnání. (...) Z citovaných rozsudků jednoznačně vyplývá, že dlouhodobý výkon práce na jiném místě či zásadní změna druhu práce, než který je uveden v pracovním povolení, musí být vždy hodnoceny jako nelegální práce. V ostatních případech je nutné posoudit konkrétní okolnosti daného případu. I jiná než zásadní změna druhu práce tak může představovat nelegální práci.“ (podtržení doplněno soudem).
42. Soud tedy - stejně jako krajský soud ve zrušujícím rozsudku - shrnuje popsanou právní úpravu tak, že skutkovou podstatu stíhaného přestupku naplní právnická osoba tehdy, umožní-li cizinci výkon práce v rozporu s jeho povolením k zaměstnání. Správní orgány jsou i bez návrhu povinny provést dokazování a zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to pokud jde o naplnění každého znaku skutkové podstaty stíhaného přestupku. Nelegální prací je v zásadě dlouhodobá práce na jiném místě, dále zásadní změna druhu práce oproti povolené práci a množství dalších případů, které jsou založeny na určitých specifických skutkových okolnostech, které je však nutno ve vztahu k závěru o nelegálním charakteru práce pečlivě odůvodnit. Řečeno jinak, správní orgán musí, hodlá-li žalobkyni postihnout za umožnění výkonu nelegální práce, prokázat naplnění těchto znaků – zaměstnanec osobně a soustavně vykonává práci jménem zaměstnavatele a podle jeho pokynů, přičemž se vůči zaměstnavateli nachází v podřízeném vztahu (viz § 2 odst. 1 zákoníku práce a rozsudky Nejvyššího správního soudu č. j. 6 Ads 46/2013-35 ze dne 13. 2. 2014, publ. pod č. 3027/2014 Sb. NSS; č. j. 4 Ads 256/2021-31, odst. 20; č. j. 2 Ads 393/2020-38 ze dne 25. 10. 2022, odst. 30).
43. Soud podotýká, že klíčová žalobní námitka v předcházejícím řízení vedeném pod sp. zn. 77 A 158/2020 u Krajského soudu v Plzni spočívala v tom, že správní orgány

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

neprokázaly, že pět cizinců na předmětné stavbě betonovalo základy. Žalovaný totiž v napadených rozhodnutích ve výrokové části uvedl, že žalobkyně umožnila výkon práce v rozporu s vydaným povolením k zaměstnání tím, že cizinci vykonávali betonování základů při rekonstrukci supermarketu LIDL. Žalobkyně to v průběhu celého správního řízení popírala a poukazovala na to, že podklady rozhodnutí, o něž správní orgány své skutkové zjištění opřely, toto neprokazují. Krajský soud proto zkoumal, zda závěr správních orgánů o tom, že pět předmětných pracovníků - cizinců provádělo betonování základů, obстоjí, resp. zda tento závěr vyplývá z provedeného dokazování. V návaznosti na to Krajský soud v Plzni ve zrušujícím rozsudku v bodech 36 až 38 konstatoval, že „*jediný podklad rozhodnutí, z něhož by mohl závěr o betonáži pěti cizinci vyplývat, je protokol o kontrole. Kontrolní zjištění však není opřeno o žádnou dokumentaci ani vyjádření přítomných osob. Závěr o betonáži není přezkoumatelný, protože není zřejmé, proč byl přijat – kdo, kdy a kde pracovníky při betonáži viděl, jak betonáž probíhala atd. Soud tedy shrnuje, že závěr správních orgánů o tom, že pět předmětných pracovníků provádělo betonování základů, neobstojí a z provedeného dokazování nevyplývá. Jelikož druh práce vykonávaný pracovníky žalobkyně a jeho odlišnost od práce jim povolené je pro posouzení legálnosti jejich práce jednou ze stěžejních otázek (např. vedle doby jejího výkonu), přičemž správní orgány druh práce vykonávané pracovníky žalobkyně skutkově nezjistily, závěr o nelegální práci pracovníků žalobkyně nemůže obstát. Žalobní námitka, že ve správním řízení nebyl prokázán závěr o spáchání stíhaného přestupku, byla tedy důvodná. Přestože vzhledem k trestnímu charakteru posuzovaného řízení žalobkyně nebyla povinna navrhnout důkazy vyvracející její vinu, poukazovala v celém správním řízení na možnost provést výslech předmětných pracovníků, nebo jiných pracovníků na stavbě (autora stavebního deníku). Proto soud nemůže přisvědčit posouzení žalovaného v napadeném rozhodnutí, že neprovedení navržených důkazů by bylo nadbytečné, vzhledem k tomu, že skutkový stav byl zjištěn bez důvodných pochybností. Podle soudu totiž skutkový stav zjištěný správními orgány (provádění betonáže) nemá oporu ve spisu. Podle dosavadních výsledků dokazování před správními orgány nelze osvědčit, ale nelze ani vyloučit, že zaměstnanci žalobkyně vykonávali nelegální práci. Výkon nelegální práce zaměstnanci žalobkyně nebyl prokázán, tudíž nelze přisvědčit žalovanému, že žalobkyní byla naplněna skutková podstata správního deliktu podle ust. § 140 odst. 1 písm. c) zákona o zaměstnanosti. Toto bylo samo o sobě důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného, a soud se proto již nezabýval dalšími žalobními námitkami.*“

44. V nyní projednávané věci žalovaný (po změně předmětu zahájeného přestupkového řízení) ve výrokové části napadeného rozhodnutí uvedl, že žalobkyně umožnila výkon práce v rozporu s vydaným povolením k zaměstnání tím, že cizinci v době kontroly prováděli manipulační práce na stavbě a podávali a přinášeli dlažbu při rekonstrukci supermarketu LIDL, a to nejméně v době kontroly dne 31. 10. 2018, ačkoli měli vydáno povolení k zaměstnání pro jiný druh práce a pro jiné místo výkonu práce.
45. V protokolu o kontrole je uvedeno, že celní úřad na inkriminovaném místě v inkriminovanou dobu kontrolou zjistil, že pět cizinců v době kontroly pracovalo na pozici stavební dělník a společně s dalšími dělníky betonovali základy rekonstruovaného supermarketu LIDL (viz strana 3 protokolu). V den kontroly všichni pracovali na pozici stavební dělník a betonovali základy při rekonstrukci supermarketu LIDL v Plané (viz strana 4 protokolu). V protokolu o kontrole je charakter cizinci prováděné činnosti konstatován, není nijak zadokumentován (fotografie, video) ani podepřen o vyjádření přítomných osob.

46. Z torza listu č. 7118392 stavebního deníku vyplynulo, že čtyři jmenovití cizinci z pěti (tj. všichni kromě cizince, vůči němuž bylo řízení zastaveno) spolu s dalšími dvaceti pracovníky dne 31. 10. 2018 pracovali na stavbě, kde byly provedeny tyto práce: betonáž základů, omítání zdiva, demontáž průvlaku, montáž krovu a tepelné izolace, pokládka krytiny a úklid staveniště.
47. Z faktur č. 05112018 a 03102018 je zřejmé, že žalobkyní jimi byly fakturovány jejímu objednateli stavební práce na předmětné stavbě. Výkazy výměr, které byly podle svého obsahu podkladem pro fakturaci, vymezují fakturované částky jako úhradu za „nakládání a vykládání stavebních materiálů“ a „manipulační práce a přesun hmot na stavbě“. Faktura č. 03102018 byla vystavena dne 16. 10. 2018, tudíž se nemohla týkat stíhaných prací, k nimž mělo dojít dne 31. 10. 2018.
48. Smlouva o dílo uzavřená mezi žalobkyní a objednatelem Andanza spol. s r. o., dne 29. 8. 2018 je rámcovou smlouvou, v níž žádné konkrétní podmínky, pokud jde o předmět stavebních prací prováděných žalobkyní pro objednatele, nebyly sjednány. Předmět prací měl být vymezen jednotlivými objednávkami objednatele (viz čl. I smlouvy).
49. Byť krajský soud ve zrušujícím rozsudku uvedl v odstavci 36, že *„druh práce vykonávaný pracovníky žalobkyně a jeho odlišnost od práce jím povolené je pro posouzení legálnosti jejich práce jednou ze stěžejních otázek (např. vedle doby jejího výkonu), přičemž správní orgány druh práce vykonávané pracovníky skutkově nezjistily, závěr o nelegální práci pracovníků nemůže obstát“*, neznamená to, že správní orgány nemohly dospět k závěru, že ani pro manipulační práce na stavbě (a podávání a přinášení dlažby) při rekonstrukci supermarketu LIDL cizincům nepostačovalo povolení k zaměstnání pro druh práce 93331 či 93339 a konkrétní povahu činností na stavbě již nebylo nutné blíže prokazovat.
50. V dané věci měl správní orgán postavit na jisto, zda je rozhodné, jakou konkrétní činnost cizinci na stavbě vůbec vykonávali, a poté se případně zabývat tím, o jaké konkrétní práce šlo a pod jaký druh práce tato činnost spadá, tedy zda je možné ji podřadit pod druh práce, na který měli cizinci vydané povolení k zaměstnání, a v tomto směru provést potřebné dokazování. OIP upřesnil předmět zahájeného přestupkového řízení tak, že cizinci dle samotného vyjádření žalobkyně vykonávali manipulační práce na stavbě a podávali a přinášeli dlažbu při rekonstrukci supermarketu LIDL, ačkoliv měli vydáno povolení k zaměstnání pro jiný druh práce a pro jiné místo výkonu práce, a dospěl s odkazem na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 12. 1. 2022, č. j. 18 Ad 6/2021-48 k závěru, že ani pro manipulační práce na stavbě cizincům nepostačovalo povolení k zaměstnání/zaměstnanecká karta pro druh práce 93331 či 93339 a konkrétní povahu činností na stavbě není nutné blíže prokazovat. Žalovaný pak ve výrokové části svého rozhodnutí vedle manipulačních prací na stavbě zmínil i podávání a přinášení dlažby s odkazem na samotné konstatování žalobkyně v řízení o přestupku.
51. Argumentace žalobkyně, že jediným možným postupem správního orgánu k prokázání toho, že její zaměstnanci vykonávali nelegální práci, je doplnění dokazování, tak není případná. Stejně tak není pravdivá argumentace žalobkyně, že správní orgány namísto doplnění důkazů pouze formálně změnily odůvodnění, v němž zobecnily druh činnosti, kterou měli zaměstnanci žalobkyně v inkriminovanou dobu vykonávat. S ohledem na výše uvedené není rovněž pravdou, že by správní orgány vycházely pouze z úředního záznamu jiného správního orgánu, který při své činnosti zjišťoval jiné skutečnosti.

52. OIP ve svém rozhodnutí konstatoval, že ačkoli měli osoby P. V. a T. CH. vydáno povolení k zaměstnání pro druh práce dle kódu CZ-ISCO v kategorii 933 pomocní pracovníci v dopravě a skladování (podkategorie 93331 pomocní skladníci), vykonávali práce zcela jiné, a to dle kódu CZ-ISCO v kategorii 931 pomocní pracovníci v oblasti těžby a stavebnictví. Stejně tak zaměstnanci V. Z. a Y. S. měli vydáno povolení k zaměstnání pro druh práce dle kódu CZ-ISCO v kategorii 933 pomocní pracovníci v dopravě a skladování [podkategorie 93339 ostatní pomocní manipulační pracovníci (kromě výroby)], a přitom vykonávali práce zcela jiné, a to dle kódu CZ-ISCO v kategorii 931 pomocní pracovníci v oblasti těžby a stavebnictví. Z uvedeného OIP vyvodil zcela zřejmý rozdíl ve vykonávaných pracích, když povolení k zaměstnání bylo vydáno pro druh prací dle kódu CZ-ISCO 933, práce cizinci skutečně vykonávané jsou však zařazeny dle CZ-ISCO pod kódem 931. Dle žalovaného je tak nerozhodné, zda zaměstnanci žalobkyně prováděli betonáž základů nebo prodávali a přenášeli dlažbu, jelikož podstata postihovaného jednání žalobkyně spočívá v tom, že uvedení zaměstnanci žalobkyně neměli vydáno pracovní povolení na žádné práce týkající se či související se stavebními pracemi nebo jakýmkoliv pracemi na stavbě. Rozdíl mezi vykonávanými pracemi a pracemi uvedenými v povolení k zaměstnání dle správního orgánu není marginální, neboť Úřad práce, který vydává povolení k zaměstnání, prostřednictvím povolení k zaměstnání cizincům realizuje jménem České republiky politiku zaměstnanosti a reguluje pracovní trh. Povolení k zaměstnání se vydává na ty pracovní pozice a pro ten druh prací, které nelze dlouhodobě obsadit. Dle OIP je tak zcela zásadní rozdíl mezi pozicemi v dopravě a skladování a pracemi v oblasti stavebnictví. Svou úvahu OIP v prvoinstanční rozhodnutí náležitě zdůvodnil.
53. Soud v tomto směru konstatuje, že pro závěr o naplnění předmětné skutkové podstaty v daném případě postačuje i výše uvedená argumentace, že výkon jakýchkoliv prací na stavbě (staveništi) *a priori* neodpovídá druhu práce 93331 a 93339. Správní orgány takovýto závěr náležitě, tj. přezkoumatelně a jednoznačným způsobem odůvodnily, včetně úvah o rozsahu jednotlivých druhů prací dle klasifikace CZ-ISCO. Žalovaný se této argumentaci věnoval na stranách 8 a 9 napadeného rozhodnutí, OIP pak na stranách 4 až 9 prvoinstanční rozhodnutí. Soud se s touto úvahou správních orgánů obou stupňů ztotožnil, a proto v podrobnostech na uvedenou argumentaci pro stručnost odkazuje. Správní orgány ve svých rozhodnutích zdůvodnily, proč právě (pod)kategorie druhu práce 93331 a 93339 nemohla být vykonávána v místě stavby. Na základě shora uvedené argumentace žalovaný zdůvodnil, proč zaměstnanci žalobkyně nevykonávali manipulační práce na stavbě v souladu s vydanými povoleními.
54. Ve druhém žalobním bodě žalobkyně namítla, že žalovaný neprokázal soustavnost prováděných prací, jelikož v případě jediného prokázaného časového údaje (31. 10. 2018 od 9:15 do 10:30 hodin) nelze hovořit o soustavnosti jiného druhu práce. Ani tuto žalobní námitku soud neshledal důvodnou.
55. Jak soud již výše uvedl s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 9. 2020, č. j. 2 Ads 83/2019-26, o nelegální práci se jedná, pokud zaměstnanec vykonává jiný druh práce, než pro který mu bylo uděleno povolení k zaměstnání, a to nikoli jednorázově či výjimečně, nýbrž soustavně.
56. Nejvyšší správní soud ve zrušujícím rozsudku NSS uzavřel, že žalovaný se otázkou soustavnosti výkonu práce zaměstnanci žalobkyně zabýval dostatečně. Na tomto místě soud koriguje svůj názor vyjádřený v předcházejícím rozsudku, že z konstatování žalovaného na straně 9 odůvodnění napadeného rozhodnutí, že „dle cestovních příkazů měla „pracovní cesta“

trvat v případě zaměstnance P. V. od 3. 10. 2018 do 2. 11. 2018, v případě zaměstnance Y. S. od 22. 10. 2018 do 2. 11. 2018, v případě zaměstnance T. CH. od 22. 10. 2018 do 2. 11. 2018 a v případě zaměstnance V. Z. od 29. 10. 2018 do 7. 11. 2018, přičemž rovněž z fakturace (faktura číslo 055112018, ze dne 30. 11. 2018 a související výkaz výměr – podklad pro fakturaci), která zahrnuje celé období, kdy měli být tito zaměstnanci vysláni na pracovní cestu, lze dovodit, že tito po celou dobu mohli na daném pracovišti vykonávat právě a jen manipulační práce na stavbě.“ (zvýraznění doplněno soudem), nelze vyvodit závěr o soustavnosti výkonu nelegální práce. Jak vysvětlil Nejvyšší správní soud ve zrušujícím rozsudku NSS, tato interpretace neodpovídá celkovému kontextu odůvodnění napadeného rozhodnutí; z něho totiž vyplývá, že zaměstnanci žalobkyně nemohli vykonávat nic jiného než manipulační práce na stavbě.

57. Dále soud ve shodě se závěry uvedenými ve zrušujícím rozsudku NSS konstatuje, že žalovaný se zabýval předpokládanou dobou trvání pracovních cest jednotlivých zaměstnanců na podkladě vystavených cestovních příkazů a tuto pak zhodnotil společně s fakturou a výkazem výměr. Takto shromážděné podklady vypovídaly o tom, že zaměstnanci žalobkyně prováděli v rozhodné době na staveništi v Plané práce spočívající v přesunech stavebních hmot. Z toho žalovaný správně dovodil, že zaměstnanci po celou dobu mohli a současně i měli vykonávat právě jen manipulační práce na stavbě. Příhodně též žalovaný poznamenal, a to v souladu se závěry uvedenými v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 9. 2020 č.j. 2 Ads 83/2019-26, že nelze mít důvodné pochybnosti o tom, kdy by skončila „pracovní cesta“, nebýt realizované kontroly. Nelze proto pochybovat o tom, že zaměstnanci společnosti pracovali na staveništi v Plané v době kontroly v rozporu s druhem práce, který měli povolen, přičemž nešlo o práci nahodilou, ale naopak takto zaměstnavatelem naplánovanou (viz cestovní příkazy) a v souladu s tímto úmyslem i provedenou (viz faktura a výkaz výměr).
58. Ani žalobkyně konkrétně nezpochybnila, že její zaměstnanci vykonávali manipulační práce na staveništi soustavně. Omezila se totiž jen na velmi obecný odkaz na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 9 As 48/2013. V tomto rozsudku ovšem soud pouze dospěl k závěru, že cizinec, který má sjednáno určité místo výkonu práce, může být vyslán na pracovní cestu. Nezpochybnil však, že druh práce musí být i při pracovní cestě zachován. V řízení tedy nevyvstala žádná rozumná pochybnost o tom, že cizinci se na staveništi v Plané vyskytovali na základě cestovních příkazů a v souladu s nimi (tedy právě v té době, na kterou byly příkazy vydány). Nejvyšší správní soud ve zrušujícím rozsudku NSS zdůraznil, že žalobkyně ve správním řízení polemizovala vždy jen s tím, jaký druh práce její zaměstnanci v Plané prováděli. To, že tam v rozhodné době (nějak) pracovali a pracovat měli, svým procesním postojem jen potvrzovala. Nebylo proto zapotřebí, aby se o tom správní orgány musely ujišťovat za pomoci výsledku cizinců, jejichž svědecký výslech žalobkyně navrhovala.
59. S odkazem na zrušující rozsudek NSS soud doplňuje, že v dané věci zjištěná doba výkonu práce jiného druhu (v řádu jednotek dnů, resp. týdnů) není v rozporu s tím, jak soustavnost výkonu nelegální práce hodnotila dosavadní judikatura. Pojem „soustavnost“ totiž nelze zaměňovat s dlouhodobostí; jde spíše o to, že takový znak nemůže splňovat práce nahodilá. Pro zjištění znaku soustavnosti není podstatná jen doba, po níž je pracovní činnost vykonávána, ale i povaha této činnosti, vůle stran a celkové podmínky výkonu práce (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 4. 2016 č.j. 4 Ads 27/2016-40, body 21 a 27).
60. Na základě všech výše uvedených skutečností a jejich zhodnocení soud uzavírá, že cizinci v projednávané věci vykonávali nelegální práci soustavně. V tomto směru je nedůvodná dílčí

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

námítka týkající se porušení zásady *in dubio pro reo*. Jak bylo rozvedeno výše, pochybnosti o naplnění znaků skutkové podstaty přestupku podle § 140 odst. 1 písm. c) zákona o zaměstnanosti nebyly zjištěny, skutkový stav byl zjištěn řádně a v souladu se zásadou materiální pravdy, a není tak naplněn předpoklad pro aplikaci uvedené zásady.

VII. Závěr a náklady řízení

61. Vzhledem k tomu, že soud nepřisvědčil žalobním námitkám, žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
62. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez jednání, neboť oba účastníci se k výzvě soudu, zda s rozhodnutím bez nařízení jednání souhlasí, nevyjádřili (jejich souhlas s projednáním věci bez jednání byl tedy presumován).
63. Výrok o nákladech řízení má oporu v ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s., neboť žalobkyně nebyla ve věci úspěšná a žalovanému žádné důvodně vynaložené náklady v řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 27. ledna 2026

Mgr. Martin Kříž v. r.
předseda senátu